

НА МАЛЬОВНИЧИМ березі Горині розташувалося наше тихе польське село. Земля тут хороша, родюча, люди на ній трудяться також славні, працюючі. Є в селі продовольчий магазин, початкова загальноосвітня школа, дім молитви, медичний пункт (який хочуть закрити), клуб (що ледве животіє) та бібліотека (котра тримається виключно на ентузіазмі бібліотекаря). Оскільки в світі нарешті згадали й про бібліотеки, хочеться дещо розповісти про свою роботу і пов'язані з нею проблеми та негаразди.

Хату-читальню в нашому селі було відкрито в 1948 році. В той важкий повоєнний час держава, як могла, дбала розвиток культури, освіти, охорону здоров'я. Минули роки, десятиліття, і бібліотека

стала основним центром культурно-освітньої роботи на селі. Щороку до неї надходило 600-700 примірників нової

телепередач переглянули ми спільно за цей час, скільки провели дискусій та колективних обговорень най-

все-таки є наш односельці Це Світлана та Василь Гарбари, Анатолій Анішкевич, Сергій Момоток, Микола

Книга – моя вічна немилюча любов і як прикро, як боляче констатувати нині той факт, що комплектування

зміцненню здоров'я підручники, посібники на допомогу шкільній програмі. Звичайно люди які мають гарні гроші розкуповують ці книги, а от сільських бібліотек жодна : них не надійде.

У цьому зв'язку виникає резонанс запитання чому, чому ми опинилися у такій непролазній безодні? Здається, вже далі нема куди падати, а ми все падаємо і падаємо.

Коли ж нарешті держава повернеться лицем до свого народу, до своєї освіти, до охорони здоров'я та медицини, до своєї культури?

Хотілося б вірити, що станеться це все-таки у ХХ столітті.

Іван КАТРУК
завідуючий Нетребівської сільською бібліотекою

Книга – моя вічна любов

літератури, сотні екземплярів періодичних видань. Таким чином книжковий фонд бібліотеки зараз нараховує понад 15 тисяч різноманітних творів вітчизняних і зарубіжних авторів та ряд журналів, якими й дотепер користуються читачі, оскільки в даний час ніяких періодичних видань не одержуємо.

Ось уже чотирнадцятий рік вірою і правдою служить відвідувачам телевізор «Берізка» – невід'ємна частка нашого інтер'єру. Скільки

цікавіших з них!

І зараз більше ніж будь-коли, бібліотека потрібна людям. Справжні любители красного письменства, істинні книголюби ніколи не поривають зв'язків з нею.

Протягом трьох десятиліть послугами нашої книгозбірні користувались жителі Володимирця і Сарн, Рокитного і Рівного, Великих Цендівич і Кузнецовська, Антошівки і Чакви, Хинчон і Рафалівки, інших населених пунктів. Та найактивнішими читачами

Шевчук, деякі інші. Вони не лише читають книги, а й допомагають готувати і проводити масові заходи, вирішувати питання господарської роботи.

Оглядаючись на пройдений шлях своєї роботи довжиною в тридцять один рік, хочеться сказати спасибі долі за те, «що повела мене, як ньенька, за руку взявши, в дивне царство книг: подарувала Пушкіна й Шевченка, щоб вчивсь любові й мудрості у них!»

бібліотеки новою літературою в останні роки практично зведено до нуля.

У світ виходять прекрасні книги, яскраво оформлені, у глянцеvih оправах. Різноманітної тематики, та до читачів вони не доходять, бо коштів на їх придбання немає.

Очі розбігаються, коли зайдеш у сарненський книжковий магазин «Фавел». Яке розмаїття української, російської, зарубіжної літератури! Є тут видання по домашньому господарству,

Катрук І. Книга – моя вічна любов//Володимирецький вісник. – 1998. - №79(30 вересня). – С.2.